

CZETTER IBOLYA: AZ IRODALOM NYELVEL. VÁLOGATOTT TANULMÁNYOK

Savaria University Press, Szombathely, 2023. 443 lap.

Az irodalomtudomány és a nyelvészet találkozása a stilsztikában érhető tetten. Joggal mondhatjuk, hogy a művészi szöveg nyelvben megélt, nyelvben megértett irodalom.

Czetter Ibolya ismert irodalomtörténész, nyelvész, stíluskutató, Szombathelyen az ELTE Savaria Egyetemi Központ Magyar Nyelvtudományi Tanszékének vezetője. Jelen tanulmánykötete tematikailag két nagy fejezetre osztható. A kötet *Márai-etűdök* címet viselő első felének középpontjában a jelentésrétegek és a stílus tüzetes vizsgálata áll – Márai Sándor műveiben. A másik tematikus csoport a 20. századi irodalom kiemelkedő képviselőit taglalja. Krúdy, Ottlik, Illyés, Tömörkény, Déry mellett Ady és mások is helyet kapnak. Kiemelkedő érdeme a kötetnek Kristóf Ágota itthon kevésbé méltatott munkásságából egy jelentős mű, a *Nagy Füzet* elemzése.

A Márai Sándor regényeinek szentelt elemzéseket izgalmas retorikai, stilsztikai vizsgálat indítja *Szóval győzni és meggyőzni* címmel, amelyben a *Vendégjáték Bolzanóban* két főhősének, Casanovának és Franciskának az érvelési technikáját, a csábítás nyelvi logikájának gazdag retorikai összetevőit, stílussajátosságait boncolgatja a szerző (9–39). A regény ragyogó magánbeszédnek egymásutánja, melyek során egyrészt a személyiség öntörvényűsége, másrészt a kifejezhetetlen lényeg elfedése, annak nyelvi leképezése kap cizellált formát. A párharc a nyelv segítségével valósul meg. A szövegszerveződés

szociokulturális beágyazottsága a belső nézőponthoz, a szövegfordulók felépítéséhez visz közelebb. Annak lehetünk tanúi, milyen retorikai, stilsztikai eszközök alkalmazásával válik választékos, értéktelített szónoki remekléssé a nagyobb tömbökre osztható, ritmikus tagolt művészi próza.

A *Szentenciák és aforizmák Márai Sándor Ég és föld című művében* (40–50) folytatja a Márai-etűdök sorát. A fejezet az író életelveit, értékrendszerét, reflexióit tartalmazó meditációit, bölceleti igényével felsorakoztatott gondolatait világítja meg stilsztikai érzékenységgel. A szentenciák, aforizmák mint mondások közös vonása, hogy mindig az emberi természet, az emberi világ jelenségeivel foglalkozik, ontológiai kérdéseket ölel fel (46).

A *Lelki Canudusok* oldalait (51–68) Lőrinczy Huba emlékének szenteli a dolgozatíró, aki nemcsak Márai kiváló ismerője, de a szerző életének meghatározó részese is volt. A kiválás, a dezertálás, a menekülés problematikája a száműzés, az emigráció vállalásáig jelen van Márai műveiben. Három regény, a *Válás Budán*, az *Eszter hagyatéka* és *A gyertyák csonkig égnek* mutatja fel, hogy a fény-árnyék, a sötétség-világosság archetipikus ellentétpárja mindhárom regényben meghatározó szerepű. A lázadás, a szerelem, a szenvedély s a kivonulás témaköre nemcsak e regényekben, hanem a Márai-életmű egészében is összefonódó, meghatározó jelenléttel bír.

„Az életet, úgy, ahogy van, nem lehet megérteni”, idézi főcímében az Egy

polgár vallomásai, talán legközismertebb Márai-művet a következő, nagy ívű elemzés (69–104). Az autobiográfia a 70-es évektől kezdődően az irodalomtudomány és a kognitív tudományok érdeklődését is felkeltette. Nem véletlenül fedezhető fel az önéletírásban a nemzeti kultúrák, a kulturális antropológia és más diszciplínák ütközése. Czetter Ibo-lya Márai művében a szövegszerkezeti, pragmatikai, szövegtípusra jellemző jegyeket veszi sorra. A szövegemlékezeti kérdések felvetik az integráció és a szelekció jelentőségét. Márai teljes életműve az önéletírás keretében jellemezhető, gyakorta olvaszt össze műveiben esszét, fikciót, önéletrajzot, vallomást stb. – állapítja meg a szerző (77). Az idő és emlékezet központi kategóriák. Mind ezt a folyamatjelleg határozza meg, de a múltidézés több a múlt egyszerű elmesélésénél, annak későbbi mentális átdolgozását is elének hozza. Megkerülhetetlen eközben a perspektíva kérdése. Célszerű megkülönböztetni az elbeszélő „én” és az elbeszélő nézőpontját, mivel hol az egyik, hol a másik kerül a fókuszba – emeli ki az író. A retrospekció nyelvi leképeződését az igealakok is tükrözik. A szubjektív tartalomra irányuló figyelemben a fókusz a narrátor jelenének univerzumára is irányul.

Az *Egy európai utas vallomásai* (105–28) újabb nézőpontot von be a Márai-életmű megvilágításába. Az utazás- és idegenségtapasztalat vizsgálati körébe az *Egy polgár vallomásain* kívül ezúttal a *Napnyugati őrzőjét* szöveganyagát is megvizsgálja. Az úton lét, az utazás Márainál együtt járt az idegenség, a kirekesztettség, az európai hontalanság elvesztettségérzetével. Ennek fényében az európai tudat, a másság, az idegenség mellett az utazásmetafora jelentéskörei

is jogosan kapnak helyet az elemzésben. Az idegenségélmény francia tapasztalatai Párizshoz kötődnek. A londoni angol benyomások folytatják a sort. Az utazás mint kultúraolvasás, mint egy térközi és kultúraközi gondolkodás jelenik meg az írásokban. A nyelven túli háttérismerekben, az úgynevezett tudáskeretekben rögzülnek azok az információk, amelyek rámutatnak a fogalmi szerkezetek és a sztereotipizációs folyamatok közti kapcsolatokra (127).

A következő két dolgozat a stílusváltozók elemzéséhez visz közelebb. Az *ember a panoptikumban* a *Bolhapiac* írásainak humoráról szól (129–49), majd *A humor és ironia jelentésszintjei Márai Sándor A szegények iskolája című művében* tovább taglalja a kérdéskört (150–76). Márai újabb oldalát világítja meg az elemzés. Ez az „újságba írás”, a publicisztika, amely nem nélkülözi a szépírói eszköztárat, a humort és az ironiát sem. A publicisztika és a szépírói termékek gyakorta egymásra mutatnak. Az „újságba írás” egyúttal műhelymunka volt Márai számára. A címadás mellett az egész kötetre jellemző a metaforizáció, a névátvitel, bármelyik tárcanovellát, karcolatot elemezzük is. Az ironikus, önironikus utalások a szépírói szövegekkel rokon vonásokat mutatnak. Az író mindig is a személyiség titokproblematikája vonzotta. A beszédmódban és a nyelvvezetben meglevő kettősség, a hétköznapi és a szépírói regiszter összekapcsolódása figyelhető meg e panoptikum karakterei jellemzésében. Az ironiát a szintaxis, a redundáns elemek halmozása, a hiperbolikussá váló részlethalmozás erősíti.

Az ironiával foglalkozó másik elemzés *A szegények iskolája* kapcsán a szemantikai, pragmatikaelméleti, funkcionális kognitív megközelítés felé terjeszti

ki a stilisztikai vizsgálódást (150–76). Az irónia alakzatának megnyilvánulási formáit, működését tárja elénk, s kísérletet tesz annak funkcionális értelmezésére, szemantikai analizisére. Az irónia fogalma, megnevezései, értelmezései, lényegi ismérvei után Márai iróniafelfogását követi nyomon a nyelv-, világszemlélet és az irónia kapcsolatában. Külön szól az irónia és a nyelvi alakzatok feltűnéséről a Márai-esszék világában, s szót ejt az iróniáról mint a többértelműség, a relativizálás alakzatáról. Az irónia a szöveg makroszintjén is megjelenik. Az ellentétbe ágyazott irónia ilyen aspektusból külön elemzést érdemel. Az ironikus distancia mint kategória- és perspektívaváltás a műfajparódiával együtt további vizsgálatot kínál. Ez a két nagy fejezet Czetter Ibolya kötetében stilisztikai szempontból az olvasó számára igen sok új megközelítést, információt hordozó nyelvészeti ismeretforrás. Czetter Ibolya elemzése bizonyította, hogy az irónia pragmatikai kategória, jelentésben megnyilvánuló stílusjelenség, a szövegértelmezés része (176).

Márai Sándor és az orosz irodalom taglalása érdekes világirodalmi kitekintés (176–95). Különösen akkor, ha a huszadik század más íróinak, például Krúdynek az orosz irodalommal való kapcsolódásával állítjuk párhuzamba. Márai viszonya filozofikus, eszmerendszeri alapú. Irodalomközi érintkezései Csehovhoz, Dosztojevszkijhez viszik közelebb. Czetter Ibolya Szabó Tünde tüzetes feltáró munkáját hívja segítségül, amikor a Márai-regények Tolsztojt és Dosztojevszkijt érintő sajátosságait taglalja (181). Márait mindenekelőtt a Kelet titkai (világuk, mentalitásuk, kultúrájuk, reflexeik) izgatták. Olvasta a klasszikusokat: Puskit, Csehovot, Gogolt, Tolsz-

tojt, Dosztojevszkijt. A lélektani regény vagy krízisregény az ő hatásuk alatt formálódott egyedi, Márai-stílusúvá. Márait a személyiség igazságának keresése mentén köthetjük a dosztojevszkiji problematikához. A dialogikusság a prózanyelv olyan sajátossága, amely Márai és Dosztojevszkij szövegeiben is ismerősen visszacseng.

A rekanonizálódó Márai a középkorai tankönyvekben (1989–2014) a Márai-kutatás oktatáspolitikai, szakmódszertani kivételését mutatja be (196–212). Végigkíséri a folyamatot: hogyan lép be a magyar közoktatás kulturális kánonjába, az irodalomtanítás szférájába a korábban elhallgatott író a rendszerváltozást követő években. A tankönyvbéli megjelenések ma már oktatástörténeti adalékok. A rendszerváltozást követő tankönyvek mindegyike központi helyen szerepelteti a bestsellerré vált Márait, egyértelműen kinyilvánítja, hogy a hivatalos kánon részévé vált (211). A kritika és a tankönyvek sokat tehetnek azért, hogy a hitelt érdemlő, minőséget képviselő szerzőket ne szorítsák háttérbe az oktatásban sem.

A tanulmánykötet második szerkezeti egysége *A művészi nyelv stílusösszetettségét* járja körül a szerzőre jellemző alaposággal és finom részletekre is reflektáló stilisztikai, nyelvhasználati érzékenységgel, amikor a huszadik századi próza nagyjait állítja a stíluselemzés reflektorfényébe. A sort Krúdy Gyula nyitja: *Stíluszintézis Krúdy Gyula Pesten lakott egy fuvalás* című novellájában (215–46). Krúdy epikája sokféle-képpen rétegezett, nehezen megfejthető, bonyolult, eredendően polifon jellegű. A szimbolizmus, impresszionizmus, a szecesszió és más stílusjegyek egyaránt fellelhetők ebben az összetettségben. A vizsgált novella a lirizált elbeszélé-

sek csoportjába tartozik. A fuvalás régi hölgyismerőseit keresi fel, akik közül három szépasszony figurája rajzolódik elének a történet során. Estella, Mária és a névtelen hölgy, akibe Szénfi szerelmes volt. A fuvalás bánatos útkeresése végén a reményvesztettség érzésével széttöri a hangszerét. A szöveg metonimikus előrehaladása lehetővé teszi Krúdy érzelmekkel, reflexiókkal, hangulatokkal telített szövegalkotási technikájának, az érzelmes retorikának a bemutatását. A halmozások, a szinesztézia alkalmazása mind a szinonimitásban, mind a mondat szerkezetben tetten érhető. Az asszociációs készség, a meditációs kedv egyszerre jellemzi a narrátort, aki hol külső személy, hol maga az író. Az érzetkultusz és -keveredés egybeesik az impresszionizmus szenzualitásával. A világ álomszerű érzékeltetése tipikusan szecessziós vonás. Az elmúlás elégikus alaphangja kíséri az álmok, ábrándok halmozását. A sokszor többszörösen összetett, halmozott tagmondatok a választékosságot, a drámai-érzelmi telítettséget csöppnyi iróniával, az olvasóval való összekacsintással párosítják. Nem véletlenül állapítja meg Márai, hogy Krúdyt épp ezen elmentmondásos attitűd miatt nehezen lehet idegen nyelvre fordítani. Ez a szintetizáló rétegzettség nem véletlenül keltette fel Czetter Ibolya elemzői érdeklődését.

A következő dolgozat a nyelv és elbeszélés nehézségeiről szól Ottlik Géza *Minden megvan* című novellájában (231–46). Ottlik prózáját a nyelv- és világértelmezésből fakadó sajátos prózatechnika, a szövegszerkesztés újítása, az elmondhatatlanság rögzítése jellemzi. A szkepszis jelenléte, az idegenség, a kétségek, szorongások, az időből való kiesettség vonul végig a történetmesélésen, amikor a hegedűművész évtizedes

emigrációból hazatérve keresi gyermek-kora, fiatalsága meghittségének helyeit. Az időből kiesettség érzete, a tényleges kapcsolatok csak a zenében sejlenek fel, amikor a vak muzsikussal összetalálkozik. A szavak metaforikussága, a szinonimasorok vagy a redundáns szólamok újraindítása hordozza magában a nyelvi bizonyosságkeresést. A kihagyásos elliptikus szerkesztés egyrészt az élő beszéd benyomását erősíti, másrészt a főhős fájó hiányérzetét, a belsőben őrzött emlékek fokozatos feltörését húzza alá. A pillanat parányi részecskéi adják meg a teljességet.

Újabb műfaji megvilágítást olvashatjuk Illyés Gyula naplóköteteinek vizsgálata során, amikor az „*Újjá teremteni*” fejezetben a bejegyzéstípusok és a stílus-eszközök jellemzőit veszi sorra Czetter Ibolya (247–72). A naplófeljegyzések – Illyés saját bevallása szerint – csak háttérszerepet tölthetnek be életművében. Az 1980-as évek óta nemcsak Illyés életműve szűkölködik újabb nézőponti elemzésekben, de a naplóírás stilisztikai, szövegszerkezeti sajátosságainak taglalása is járatlan utakon jár. Az írói naplók ketős természetűek. Egyfelől dokumentáris értékkel bírnak, másfelől a realitásokat újrakontextualizálják a személyes benyomások szűrőjén keresztül. A bejegyzések egyik rétege nem véletlenül filozófiai aspektust tartalmaz. A másik réteg a reflexiókban, meditációkban érhető tetten. A szűrés és sűrítés, a lényegmondás terméke a maximák, gondolati lényegkifejtések rendszeres megjelenése. A bejegyzések sokszor szinte távirati stílusban, nominális szerkezetek egymásra halmozásával íródnak. Van olyan bejegyzés is, ahol a természetleírás az elmélkedéssel ötvöződik. Illyésnek feltétlen érdeme, hogy naplóiban épp akkor gyűjtötte

a pusztai népi élet, a falusi világ adatait, amikor ez a magatartás burkolt ellenzéki-ségnek számított. A szociológiai leírások hiteles dokumentumok, amelyeket áthat a jegyzetek stílárís arculatát színesítő sokféleség a tematika, a hangnem, a szerkezet megválasztásában.

Tömörkény István prózájának szövegszerkezeti technikáját, stílustulajdonítási sajátosságait több elemzés közepontjába állítja Czetter Ibolya. A narráció stilisztikája kerül az elemzés közepontjába néhány Tömörkény-novella kapcsán (273–95), tíz elbeszélés összefüggésében vizsgálja a történet és a narráció sajátos kommunikációs viszonyát. Arra keresi a választ, hogy a különböző narrációs lehetőségek hogyan értelmezhetők a kiválasztott novellákban. A nézőpontok és beszédhelyzetek viszonyaira összpontosít az elemzés. Az azonosulás és az elhatárolódás finom nyelvi és narrációs megoldásaira szép számmal bukkanunk Tömörkény prózájában. A természetközeli iskolázatlan ember beszédmódja a nyelvhasználaton keresztül a tudatfokozatot, a létformát is szemlélteti. Az élőbeszéd stílusesszközei gazdagon mutatják a népnyelv archaikus szókincsét, a régies szintagmákat, a hiányos, tagolatlan mondat szerkezetet (288). A szabad függő beszéd-től megkülönbözteti a szabad függő gondolat alkalmazását. Tömörkény narrátora eggyé válik, néhol nyelviileg is belesimul teremtményeibe.

A „célszörű szögényembör” világa Tömörkény néhány novellájában című fejezet folytatja Tömörkény prózaelemzését (296–314). A kognitív funkcionális stilisztika perspektívájából a szerző arra keresi a választ, hogyan írható le a nyelvjárás beszéd mint megnyilatkozás, továbbá hogy a szegedi nyelvjárás fonetikai, alaktani, mondat szerkezeti sa-

játosságai a narrátor és a szereplők közléseiben milyen hatást váltanak ki a befo-gadó horizontján. Harmadik szempontként pedig azt veszi górcső alá, hogy az értéktelítő és értékmegvonó kategóriák milyen dinamikát kölcsönöznek a megformáltságban. Czetter Ibolya a stílus szociokulturális összetevőinek poétikai szempontokkal kiegészített vizsgálatát adja. Két, e témában írt finom ívű tanulmánya Tömörkény István életművének újraolvasására, annak szükségességére, idősszerűségére hívja fel a figyelmet.

A természetközeli világ ábrázolása más dimenzióban is közel áll Czetter Ibolyához. „Stilizált harmónia”. A természet- és életáhitat lírai novellái Az én falum című novelláskötetben (315–32) címmel Gárdonyi Géza kisprózáit elemzi. Gárdonyi a kisformák művészeként szuverén alkotói világot hozott létre. Elbeszéléseit e kötetben az impresszionizmus, a szecesszió irányába mutató hangulat- és látványelemek gazdagítják. A népeleti témakörökkel szorosan összefügg a természetábrázolás kérdése. Apró lírai képek, feljegyzések közé fonja be meséit. E történeti hiányos, töredékes elbeszélésmódban kirajzolódik Gárdonyi létfelfogásának domináns eleme, a panteisztikus gondolkodás: Isten a lét minden jelenségében megnyilvánul. Az állatokat is gondolkodó, elmélkedő lényekké nemesíti. Belehelyezkedik az állatok nézőpontjába, erőteljesen antropomorfizál. Nyelvi megformáltságát a színszimbólika stilizációs lehetőségei, mondat szerkesztési módját a mellérendelő halmazás és a paralelizmus jellemzi. Kiemelhető a műfaji újszerűség, amely a ciklusalkotásban a modernség felé mutató lehetőségeket sorjázza. Az elbeszélői nézőpont egységessége adja a kompozíció koherenciáját. Gár-

donyinak az európai tendenciákkal lépést tartó prózája a modern kánonhoz kapcsolódó jelentős teljesítmény a mai recepció felől nézve is.

A kötet ezt követő elemzései nagyban hozzájárulnak a magyartanárok iskolán kívül is folyó műhelymunkájához, bár talán nem simulnak bele a napi oktatói felkészülésbe. Ezért itt csak rövidebben utalunk rájuk. *Az öregség mint stílus* című írás Déry Tibor *Kedves bópeer...!* című kisregényét hozza elénk az öregedés művészi leképezéséről (333–43). *A nyelvváltozatok stilisztikai szerepe* Székely Csaba Vitéz Mihály című komikus történelmi tragédiájában című tanulmány (344–73) a drámai műfajra áttérve azt tárja elénk, hogyan keresett Székely emberi, komikus dimenziót a történelemhez. Mítoszrombolása profanizált deheroizálást keres a nyelvi megformálásban. Szintetizált történeti stílusú művében a mai profán értelmezéshorizont párbeszédet folytat a tradíció nyelvével (372).

A dráma után a líra stílusjegyeire vált a következő elemzés: *A „megkötöttség” vagy távozás verse? Ambivalenciák és paradoxonok* Ady Endre Sípja régi babonáknak című versében (374–93). Ady újraolvasása, újrakontextualizálása során egy kuruc versre esett az elemző választása. Benne a paradoxon működésére keresi a választ. A vers tematikai alapon a számadásverek, a magyarságversek körébe tartozik. A szerepvers problematikája líraelméleti dilemmát vet fel. A küldetésében, szerepében csalódott, eltévedt, becsapott ember példázatát láttatja a költő a menekülő kuruc sorsában. A lírai én szerepkettőssége a távozás és maradás között vibrál.

Akit meglátogat a múlt címmel Ferdinándy György *A francia asszony*

című kisprózája a következő fejezet központi témája (394–405). A feleségtörténet Ferdinándy művei között az aparegény párjának tekinthető. A novellafüzér történetei 1963-tól 2012-ig terjedő időszakban idézik fel az együttélés, a viszontagságos házasság, a tágabban értelmezett családi élet emlékeit. A magánlegendárium újra-mondásával találkozunk kaleidoszkópos komponáló módszerrel (395). Ferdinándy énförmában íródott élettörténete azonban nem felel meg az önéletrajznak, annak stilizált változata. Benne a nosztalgia, a rezignáltság melódiáját halljuk. Történetei erőteljesen jelképivé válnak. Változatos regiszterben szólal meg az emelkedettség és az élőbeszédi kommunikáció, a szleng, a nyelvi közönségesség mint a modernitás sajátos stílusjegye.

Végezetül külön kell szólnunk Czetter Ibolya kedves szerzőjéről, a vele életében személyesen is mély kapcsolatot ápoló, franciaországi magyar írónőről, Kristóf Ágotáról. A neki szentelt tanulmány zárja a kötetet *Nyelv a határon. A szenvtelenség jelentéslehetőségei* Agota Kristóf A Nagy Füzet című regényében címmel (406–37). A tanulmánynak első megjelenésben ez a kötet ad helyet. Két iker kisfiú háborús viszontagságainak, szenvedéseinek, túlélési védekező technikáinak módozata Kertész Imre *Sorstalanság*ával mutat hasonlóságot. Az emlékek teljes kitörlése, a lélek kikapcsolása a védekezés egyik formája. *A Nagy Füzet* a fájdalommal való felülkerekedés és az elviselhetetlen szenvedés kívülre helyezésének esélyét teremti meg az írás segítségével (417). A fiúk feljegyzéseinek stílusa szikár, a városi beszédmód értéktelített választékossága a durva, kiábrándítóan nyers részletleírásokkal keveredik. A stílus szociokulturális rétegzettségét Czetter

Ibolya tanulmánya Tolcsvai Nagy Gábor modelljét követve veszi sorra. A magatartás, a helyzet, az érték, az idő és a hagyományozott, intézményes nyelvváltozat mentén finom distanciák megtételére is van lehetőség. *A Nagy Füzet* szerzője nem irodalmi stílust céloz meg, hanem a városi népnyelv stílusához közelít. A narráció a spontán beszélt nyelv imitációja. A jellegzetes Agota Kristof-féle mondat rövid, átlagos terjedelmű, egy-egy történetelemet képvisel valamilyen tárgyias nézőpontból. A mozaikokból építkező szövegszerkezet által meghatározott stíluszerkezet nem más, mint a világ széthullásának a textusban is megmutatkozó leképezése (435).

Czetter Ibolya összegyűjtött tanulmányai ékes bizonyítékul szolgálnak arra is, hogy az irodalom nyelvi anyagának taglalása a világmegismerés módzataiban a stilisztikai elemzések segítségével kitüntetett helyet foglal el. A dolgozatok főleg a 2010–2020-as évek termékei. Nemcsak friss, magyar és külföldi szakírók pontos adatolását

hivatkozásaival segíti az olvasót, hanem a jelentésképzés érzékeny megközelítésein keresztül érthetően hozza elénk azt a hermeneutikai ívet is, amely a művek szövegszintjei és az olvasó között létrejöhet. Fontos megfigyeléseket tesz a befogadásesztétika és a funkcionális stilisztika, a kognitív pragmatika keretén belül. Bemutatásakor a gyakorló magyartanárok szempontjából a megítélésünk szerint legfontosabb elemzésekre összpontosítottunk, de Czetter Ibolya e kötetben is publikált, minden további tanulmánya nagy értéket képvisel a stilisztikai, irodalomtudományi szakirodalomban. Rangos helyet kér ez a munka a kutatók mellett az oktatásban segédanyagot kereső magyartanárok kézikönyvtárában is.

Cs. Jónás Erzsébet

professor emeritus, az MTA doktora
Nyíregyházi Egyetem Nyelv- és Irodalomtudományi Intézet

E-mail: csjonase@gmail.com

<https://orcid.org/0000-0002-0274-5503>

